

Milan Dekleva

Improvizacije na neznano temo

XII

Najbrž je življenje nenehno žariščenje.
 Najbrž je žariščenje izgubljanje razsežnosti.
 Najbrž morajo bitja v svojem smislu za smrt
 žrtvovati smisel za prostor,
 dokler se ne spremenijo v vročo ikro
 odhoda.
 V točki odhoda večnokrat prehodimo
 večno pot.
 V točki odhoda prehodimo prehod
 večnosti.

Občutek za simetrijo,
 perspektivo in
 ponovitev
 nas zapusti in se
 – prek ljubezni –
 zapiše v gene potomcev.

Na ta način točka odhoda
 iz ničnosti
 obvladuje brezmejnost vseh
 v vsem.

Na ta način odlagam in zadržujem
 dokončno dokončanost pesmi,
 ki ti jo podarjam,
 da bi v njej opazovala smer vetra,
 napetost vodne gladine,
 gostoto svetlobe,
 prožnost zvenenja na robovih listja
 in drugih sto šest parametrov tukajšnjosti,
 ki jih vodomec vsak hip
 uredi v čudovito pregleden vzorec
 eksistence.

XIII

Gozd, sentimentalno preobilje biti.

Malce osmukan se postavljam predte,
 ljubimec Rilkejevih elegij,
 zakrivajoč praznino
 za seboj.
 Za seboj, pred seboj.
 Kar odvzamem prostoru,
 žariščenju svetov, moram v svoji vlagi kaliti.

Zdaj tesnoba v meni
 prepeva kot zasukane oči božjastnika,
 ko ga pokliče Vsehkratje.

A na samotni poti skoz gozd polegava
 na isti slamici,
 ki je hkrati ljubišče in popek
 neznanskosti,
 najbližje in najbolj mrtvo,

nekaj, kar je treba roditi in odgnati
z gobčno peno, rožmarinovim oljem,
s svežim snegom.

Ljubimci, saj veš, niso dobri tolmači.
Tolmune imajo v pogledih,
hitro tonejo, preobloženih
čustev. Kar se jim nabira krog
nabreknjene sle,
ne potrebuje branj in prepisov.
To je jadrnost, s katero
se čas sam v sebi prekliče,
to je sijaj zvezd, ki jih je poslednji videl
Ptolomej.

XIV

Zelenost trave, posebej smela
v septembrski, blagi svetlobi:
s kakšno lahkotnostjo presega
moje najvišje zamisli!

Nekaj, kar ni ne snov ne oblika,
ampak predanost žarkom,
diha zame, za pesem,
za tvojo metuljo hojo,
za vatek zasnove, v kateri se svet
privadi vsakega bitja,
ne le pšeničnookega lepotca,
tudi dlakavca,
škilavca,
jecljavca,
šestoprsteža,
šternoglavca,

zdrizoritca,
vsakogar, četudi je le
groteskna akvatinta neuspele molekule.

In ne le vsakogar,
tudi vsakogaršnje smrti.

Je zelenost tista bitna preprostost,
ki si je od Bogov izposlovala nevidnost,
od Kiklopov pa eno samcato veliko oko?
Nič, kar bi ne bilo čisti čudež,
bi ne moglo razlikovati toliko smrti.

Nam, ki smo človeško počasni,
še smrtnih podob naših najbližjih
ni dano razločiti!

Še manj: kaj pa vemo o *svojem* koncu
iz *te* perspektive,
iz *nedokončanosti*?
Nič. Nič, zato snujemo hvalnice ljubezni,
kot da ljubezen v svojem izvoru ne bi bila
brezmejna.

A je bila. In je, za nečloveške poglede.

Ne, ni vzdana v bastilje in svetišča,
prosta brzi skoz prazni zrak,
skoz vsemirje slamice,
kjer se bova spoznala
in prevezala popkovini v znak
zavetja
in zavezništva.